

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΙ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TEARDROP
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το δάκρυ (Βιβλίο 1)**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Kate
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lauren Kate, 2013
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Colin Anderson
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014

ISBN 978-618-01-0557-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

Μετάφραση: Μαίρη Γραμμένου

Στη Ματίλντα

*Είναι ένας πολύ μυστικός τόπος,
η γη των δακρύων.*

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΣΕΝΤ-ΕΞΙΠΕΡΙ,
Ο Μικρός Πρίγκιπας

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ

Έτσι ήταν λοιπόν:

Σκούρο κεχριμπαρένιο δειλινό. Η υγρασία αργοσερόνταν στον νοηλικό ουρανό. Ένα αυτοκίνητο μοναχό διέσχισε τη γέφυρα Σέβεν Μάιλ, προς το αεροδρόμιο του Μαϊάμι, για μια πτήση που θα χανόταν. Άγριο κύμα υψωνόταν στα νερά ανατολικά του Κις, ένα αφρισμένο τέρας που στροβιλιζόταν με μανία και θα προκαλούσε παράκρουση στους ωκεανογράφους στα βραδινά δελτία ειδήσεων. Η κίνηση των οχημάτων διακόπηκε στην αρχή της γέφυρας από άνδρες με φόρμες εργασίας οι οποίοι σταμάτησαν προσωρινά την κυκλοφορία.

Και αυτός: το αγόρι με την κλεμμένη ψαρόβαρκα καμιά εκατοστή μέτρα δυτικά της γέφυρας. Είχε ριξει την άγκυρα. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο τελευταίο αυτοκίνητο στο οποίο επετράπη η διέλευση. Παρέμενε εκεί επί μία ώρα, θα περίμενε λίγα λεπτά ακόμα να παρακολουθήσει –όχι, να επιβλέψει– την επικείμενη τραγωδία, να βεβαιωθεί ότι αυτή τη φορά όλα θα πήγαιναν ρολόι.

Οι άνδρες που ήταν ντυμένοι ως εργάτες οικοδομής αυ-

τοαποκαλούνταν Σποροφορείς. Το αγόρι στην ψαρόβαρκα ήταν επίσης Σποροφορέας, ο πιο νεαρός στην οικογένεια. Το αυτοκίνητο πάνω στη γέφυρα ήταν Chrysler K μοντέλο του 1988, σε σαμπανί χρώμα, με διακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα στο οδόμετρο και καθρέφτη στερεωμένο με ταινία. Οδηγός ήταν μια αρχαιολόγος, μια κοκκινομάλλα, μια μητέρα. Συνεπιβάτιδα ήταν η κόρη της, μια δεκαεπτάχρονη από τη Νιου Ιμπέρια της Λουιζιάνα και ο στόχος των σχεδίων των Σποροφορέων. Μάνα και κόρη θα βρίσκονταν νεκρές τα επόμενα λεπτά... αν το αγόρι δεν έκανε χαλάστρα.

Το όνομά του ήταν Άντερ. Ίδρωνε.

Ήταν ερωτευμένος με το κορίτσι στο αυτοκίνητο. Εδώ λοιπόν, τώρα, στην ήπια ζέστη μιας όψιμης άνοιξης στη Φλόριντα, με τους μπλε ερωδιούς να κυνηγούν λευκούς τσιγκιάδες σε έναν διάφανο μαύρο ιριδίζοντα ουρανό, και την ακινησία του νερού γύρω του, ο Άντερ είχε να επιλέξει: να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του απέναντι στην οικογένειά του ή...

Όχι.

Η επιλογή ήταν απλούστερη: Να σώσει τον κόσμο ή να σώσει το κορίτσι.

Το αμάξι προσπέρασε τον πρώτο μιλιοδείκτη από τους επτά συνολικά πάνω στη μακριά γέφυρα προς την πόλη Μάραθον στην κεντρική Φλόριντα Κις. Το κύμα των Σποροφορέων σημάδευε το τέταρτο μίλι ακριβώς μετά τα μισά της γέφυρας. Οτιδήποτε, από την απειροελάχιστη μεταβολή της θερμοκρασίας ως την ταχύτητα του ανέμου ή την υφή του βυθού, μπορούσε να τροποποιήσει τη δυναμική του κύματος. Οι Σποροφορείς έπρεπε να είναι πανέτοιμοι να προσαρμόσουν τη δράση τους. Μπορούσαν να το κάνουν αυτό: να πλάσουν ένα κύμα από τον ωκεανό χρησιμοποιώντας προκατακλυσμαία αναπνοή κι έπειτα να ρίξουν το κτήνος σε μια συγκεκριμένη τοποθεσία, σαν βελόνα πάνω σε περιστρεφόμενη βάση γραμμόφωνου, ελευθερώνοντας δαιμονισμένη μουσική. Μάλιστα,

θα την έβγαζαν καθαρή. Κανείς δε θα ασκούσε ποινική δίωξη για ένα έγκλημα που δεν ήξερε ότι είχε διαπραχθεί.

Το πλάσιμο κυμάτων ήταν στοιχείο της τελειοποιημένης δύναμης των Σποροφορέων, που ονομαζόταν Ζέφυρος. Δεν ήταν κυριαρχία επί του νερού, αλλά μάλλον η ικανότητα να διαχειρίζονται τον άνεμο, τα ρεύματα του οποίου συνιστούσαν δύναμη πανίσχυρη πάνω στον ωκεανό. Ο Άντερ είχε μεγαλώσει λατρεύοντας τον Ζέφυρο σαν θεότητα, αν και οι απαρχές του ήταν νεφελώδεις. Ο Ζέφυρος είχε γεννηθεί σε τόπο και χρόνο για τον οποίο ακόμα και οι γηραιότεροι Σποροφορείς δε μιλούσαν πια.

Επί μήνες έκαναν λόγο μονάχα για τη βεβαιότητά τους ότι ο σωστός άνεμος κάτω από τα σωστά νερά θα ήταν τόσο ισχυρός ώστε να σκοτώσει το σωστό κορίτσι.

Το όριο ταχύτητας ήταν τα τριάντα πέντε. Το Chrysler πήγαινε με εξήντα. Ο Άντερ σκούπισε τον ιδρώτα από το φρύδι του.

Αχνό γαλάζιο φως έλαμπε στο εσωτερικό του αμαξιού. Όρθιος πάνω στην ψαρόβαρκα, ο Άντερ δεν μπορούσε να διακρίνει τα πρόσωπά τους. Έβλεπε μόνο δυο κεφάλια στα πλατοκαθίσματα. Φανταζόταν την κοπέλα με το κινητό της, να στέλνει μήνυμα σε κάποια φίλη της περιγράφοντας τις διακοπές με τη μητέρα της, να κάνει σχέδια να συναντήσει τη γειτόνισσα με τις φακίδες στα μάγουλα ή εκείνο το αγόρι με το οποίο περνούσε αρκετό χρόνο, το αγόρι που εκείνος δεν άντεχε καθόλου.

Όλη την εβδομάδα την παρακολουθούσε να διαβάζει στην παραλία το ίδιο βιβλίο με το ξεθωριασμένο εξώφυλλο, *Ο Γέρος και η Θάλασσα*. Την παρατηρούσε να γυρίζει τις σελίδες με την αργή επιθετικότητα του απόλυτα βαριεστημένου. Φέτος το φθινόπωρο θα ήταν τελειόφοιτη. Ο Άντερ γνώριζε ότι είχε επιλέξει θεωρητική κατεύθυνση. Κάποτε στάθηκε στον διάδρομο ενός μίνι μάρκετ και έστησε αυτί πίσω από τα δη-

μητριακά ενόσω η κοπέλα συζητούσε αυτό το θέμα με τον πατέρα της. Ήξερε πόσο πολύ έτρεμε τα μαθηματικά.

Ο Άντερ δεν πήγε σχολείο. Μελετούσε το κορίτσι. Οι Σποροφορείς τον υποχρέωσαν να το κάνει, να την παρακολουθεί σε κάθε της βήμα. Πλέον είχε γίνει εξπέρ.

Το κορίτσι αγαπούσε τις καρδιές πεκάν και τις ξιάστερες νύχτες όταν φαίνονταν τα αστέρια. Είχε φρικτή στάση την ώρα του φαγητού, αλλά όταν έτρεχε έμοιαζε να πετάει. Έβγαζε τα φρύδια της με τσιμπιδάκι διακοσμημένο με πετράδια. Ντυνόταν με την παλιά στολή Κλεοπάτρας της μητέρας της κάθε χρόνο στις Απόκριες. Ράντιζε όλα τα φαγητά με γενναίες δόσεις ταμπάσκο, έτρεχε ένα μίλι σε λιγότερο από έξι λεπτά, έπαιζε την κιθάρα τύπου Gibson του παππού της χωρίς καθόλου δεξιότητα αλλά με όλη της την ψυχή. Έβαφε πουά τα νύχια της και τους τοίχους του δωματίου της. Ονειρευόταν να αφήσει πίσω της τον βάλτο για μια μεγάλη πόλη όπως το Ντάλας ή το Μέμφις, να παίζει μουσική με ανοιχτά μικρόφωνα σε σκοτεινά κλαμπ. Αγαπούσε τη μητέρα της με άγριο, ακλόνητο πάθος που ο Άντερ φθονούσε και πάλευε να κατανοήσει. Φορούσε φανελάκια τον χειμώνα και φούτερ στην παραλία, φοβόταν τα ύψη κι όμως λάτρευε το τρενάκι του λούνα παρκ, και σχεδίαζε να μην παντρευτεί ποτέ. Δεν έκλαιγε. Όταν γελούσε, έκλεινε τα μάτια της.

Ο Άντερ γνώριζε τα πάντα γι' αυτήν. Θα αρίστευε σε οποιοδήποτε διαγώνισμα με θέμα τις ιδιαιτερότητές της. Την παρακολουθούσε από την πρώτη κιόλας μέρα που γεννήθηκε. Σύσσωμοι οι Σποροφορείς την παρακολουθούσαν. Την παρακολουθούσε από τότε που και οι δυο τους ήταν μωρά και δεν μπορούσαν να μιλήσουν. Δεν είχαν μιλήσει ποτέ.

Αυτό το κορίτσι ήταν η ζωή του.

Έπρεπε να το σκοτώσει.

Η κοπέλα και η μητέρα της είχαν τα παράθυρά τους κατεβασμένα. Στους Σποροφορείς δε θα άρεσε αυτό. Ο Άντερ

ήταν σίγουρος ότι ένας από τους θείους του είχε αναλάβει να μπλοκάρει τα παράθυρά τους όση ώρα μάνα και κόρη έπαιζαν τζιν ραμί σε μια καφετέρια με μπλε τέντες.

Όμως, ο Άντερ είχε δει μια φορά τη μητέρα του κοριτσιού να χώνει ένα ξύλο στον ρυθμιστή τάσης ενός αυτοκινήτου με νεκρή μπαταρία και το όχημα να παίρνει μπρος. Είχε δει το κορίτσι να αλλάζει λάστιχο στην άκρη του δρόμου με σαράντα βαθμούς υπό σκιάν και σχεδόν να μην ιδρώνει. Κατάφεραν πράγματα αυτές οι γυναίκες. Ένας επιπλέον λόγος να βγει από τη μέση, θα έλεγαν οι θείοι του, χειραγωγώντας τον πάντα να υπερασπίζεται την καταγωγή του ως Σποροφορέα. Αλλά τίποτε από όσα είδε ο Άντερ στην κοπέλα δεν τον τρόμαξε· τα πάντα αύξαναν τη γοητεία που εκείνη του ασκούσε.

Ηλιοκαμένα μπράτσα κρέμονταν έξω από τα παράθυρα του αυτοκινήτου καθώς προσπερνούσαν τον δεύτερο μιλιοδείκτη. Κατά μάνα κατά κύρη – καρποί περιστρέφονταν στον ρυθμό μιας μουσικής που έπαιζε το ράδιο και που ο Άντερ ευχήθηκε να μπορούσε να ακούσει.

Αναρωτήθηκε πώς θα μύριζε το αλάτι στο δέρμα της. Στην ιδέα να βρεθεί τόσο κοντά της ώστε να μπορεί να τη μυρίσει, τον κατέλαβε ένα κύμα ευχαρίστησης που κορυφώθηκε σε ναυτία.

Ένα πράγμα ήταν βέβαιο. Δε θα την έκανε ποτέ δική του.

Γονάτισε πάνω στον πάγκο. Η ψαρόβαρκα κουνήθηκε, διαλύοντας την αντανάκλαση της αναδυόμενης σελήνης. Έπειτα κουνήθηκε ξανά, δυνατότερα, σηματοδοτώντας μια αναστάτωση κάπου μέσα στο νερό.

Το κύμα γεννιόταν.

Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να παρακολουθήσει. Η οικογένειά του το είχε ξεκαθαρίσει. Το κύμα θα χτυπούσε. Το αυτοκίνητο θα παρασυρόταν πάνω από τη γέφυρα, όπως το λουλούδι που παρασύρεται από το νερό και πέφτει από το χείλος ενός σιντριβανιού. Οι δυο γυναίκες θα βρισκόνταν στα βάθη της θάλασσας. Αυτό ήταν όλο.

Όταν η οικογένειά του οργάνωνε το χτύπημα μέσα στο φτωχικό ενοικιαζόμενο στούντιο με «θέα στον κήπο» –δηλαδή, σε μια αλάνα πνιγμένη στα χορτάρια–, κανείς δεν είχε μιλήσει για τα διαδοχικά κύματα που θα βύθιζαν μάνα και κόρη στην ανυπαρξία. Κανείς δεν ανέφερε πόσο αργά ένα πτώμα αποσυντίθεται μέσα στο παγωμένο νερό. Όμως, ο Άντερ είχε όλη την εβδομάδα εφιάλτες για τη μεταθανάτια κατάσταση του κορμιού της κοπέλας.

Η οικογένειά του δήλωσε ότι μετά το κύμα θα τέλειωναν όλα κι εκείνος θα ξεκινούσε μια φυσιολογική ζωή. Αυτό δεν έλεγε ότι ήθελε;

Αυτός έπρεπε μόνο να φροντίσει να μείνει το αυτοκίνητο αρκετή ώρα κάτω από το νερό ώστε το κορίτσι να πεθάνει. Εάν κατά τύχη –εδώ οι θείοι τα μάζαγαν λίγο– μητέρα και κόρη ελευθερώνονταν με κάποιον τρόπο και ανέβαιναν στην επιφάνεια, ο Άντερ θα ήταν αναγκασμένος να...

Όχι, η θεία του η Χόρα επενέβη μεγαλόφωνα για να επιβάλλει τη σιωπή στο γεμάτο με άνδρες δωμάτιο. Για το αγόρι αυτή ήταν ό,τι πλησιέστερο είχε σε μητέρα. Την αγαπούσε, αλλά δεν τη συμπαθούσε. Δε θα συνέβαινε, διαβεβαίωνε εκείνη. Το κύμα που θα προκαλούσε θα ήταν αρκετά ισχυρό. Ο Άντερ δε θα αναγκαζόταν να πνίξει το κορίτσι με τα ίδια του τα χέρια. Οι Σποροφορείς δεν ήταν φονιάδες. Ήταν αρωγοί της ανθρωπότητας, εντεταλμένοι να αποτρέψουν την αποκάλυψη. Εκτελούσαν μια πράξη του Θεού.

Όμως, ήταν φόνος. Αυτή τη στιγμή η κοπέλα ήταν ζωντανή. Είχε φίλους και μια οικογένεια που την αγαπούσε. Είχε όλη τη ζωή μπροστά της, δυνατότητες να διακλαδώνονται σαν κλαδιά βελανιδιάς στον απέραντο ουρανό. Είχε τον τρόπο της να κάνει τα πάντα γύρω της να δείχνουν φαντασμαγορικά.

Τώρα το αν κάποτε το κορίτσι θα έκανε αυτό που οι Σποροφορείς φοβούνταν ήταν κάτι που ο Άντερ δεν ήθελε να σκέ-

φτεται. Η αμφιβολία τον έτρωγε. Καθώς το κύμα πλησίαζε, σκέφτηκε να το αφήσει να καταπιεί και τον ίδιο.

Αν επιθυμούσε να πεθάνει, θα έπρεπε να βγει από την ψαρόβαρκα. Θα έπρεπε να αφήσει τις λαβές στο τελείωμα της αλυσίδας που ήταν ενωμένη με την άγκυρά του. Όσο ισχυρό κι αν ήταν το κύμα, η αλυσίδα του Άντερ δε θα έσπαγε. Η άγκυρά του δε θα αποσπώταν από τον πυθμένα. Αλυσίδα και άγκυρα ήταν κατασκευασμένες από ορείχαλκο, ένα πανάρχαιο μέταλλο που οι σύγχρονοι αρχαιολόγοι θεωρούσαν μυθολογικό. Η άγκυρα ήταν ένα από τα πέντε κειμήλια που ήταν φτιαγμένα από την ουσία που οι Σποροφορείς συντηρούσαν ευλαβικά. Η μητέρα του κοριτσιού –μια σπάνια επιστήμονας η οποία πίστευε σε πράγματα που δεν μπορούσε να αποδείξει ότι υπήρχαν– θα αντάλλασε ολόκληρη την καριέρα της προκειμένου να ανακαλύψει έστω και ένα.

Άγκυρα, δόρυ και ρίπτης για δόρατα, δακρυδόχος λήκωθος και το μικρό λαξευμένο κασελάκι που έλαμπε αφύσικα πράσινο – αυτά ήταν όσα απέμειναν από την καταγωγή του, από έναν κόσμο για τον οποίο δε μιλούσε κανείς, από το παρελθόν που οι ίδιοι οι Σποροφορείς έκαναν σκοπό της ζωής τους να συνθλίψουν.

Το κορίτσι δεν ήξερε το παραμικρό για τους Σποροφορείς. Γνώριζε όμως την καταγωγή της; Μπορούσε να ανατρέξει στους προγόνους της τόσο γρήγορα όσο αυτός, σε έναν κόσμο χαμένο στην πλημμύρα, σε ένα μυστικό στο οποίο αυτός και εκείνη ήταν άρρηκτα συνδεδεμένοι;

Ήταν ώρα. Το αυτοκίνητο πλησίαζε τον τέταρτο μιλιοδείκτη. Ο Άντερ παρακολούθησε το κύμα να θεριεύει στον σκοτεινιασμένο ουρανό, μέχρι που κανείς δε θα μπορούσε να μπερδέψει τη λευκή κορυφή του με σύννεφο. Παρατηρούσε το κύμα να υψώνεται σε αργή κίνηση, πέντε μέτρα, δέκα μέτρα, ένας υδάτινος τοίχος που κινιόταν καταπάνω τους, μαύρος σαν τη νύχτα.

Ο βρυχηθμός του λίγο ακόμα και θα έπνιγε την κραυγή που βγήκε από το αυτοκίνητο. Το ουρλιαχτό δεν ακούστηκε σαν του κοριτσιού, περισσότερο σαν της μητέρας. Ο Άντερ αναρίγησε. Ο ήχος υποδήλωνε ότι οι δυο τους είχαν δει το κύμα επιτέλους. Τα φώτα των φρένων άστραψαν. Έπειτα η μηχανή μούγκρισε. Πολύ αργά.

Η θεία Χόρα κράτησε τον λόγο της. Είχε χτίσει το κύμα της άψογα. Μετέφερε την ελαφριά οσμή σιτρονέλας – μια ιδέα δική της προκειμένου να σκεπαστεί η μυρωδιά καμένου μετάλλου που συνόδευε τη μαγεία του Ζέφυρου. Συνυπολογίζοντας το πλάτος, το κύμα ήταν ψηλότερο από τριώροφη πολυκατοικία, με μια συμπυκνωμένη δίνη μέσα στη βαθιά κοιλιά του και με αφρισμένο χείλος που θα έκοβε τη γέφυρα στα δύο αφήνοντας όμως τη γη δεξιά κι αριστερά απείραχτη. Θα έκανε τη δουλειά του καθαρά και, το σημαντικότερο, γρήγορα. Δε θα είχαν τον χρόνο οι τουρίστες που ήταν σταματημένοι στην άκρη της γέφυρας να βγάλουν τα κινητά τους και να καταγράψουν τη σκηνή.

Όταν το κύμα χτύπησε, ο όγκος του απλώθηκε πάνω από τη γέφυρα, κατόπιν διπλώθηκε για να πλιξίσει τη διαχωριστική νησίδα της λεωφόρου περίπου πέντε μέτρα μπροστά από το αμάξι, ακριβώς όπως ήταν προοχεδιασμένο. Η γέφυρα βόγκηξε. Το οδόστρωμα υποχώρησε. Το αμάξι παγιδεύτηκε στο κέντρο του στροβίλου, παρασύρθηκε από το κύμα, βρέθηκε στην κορυφή του κι έπειτα εκτινάχθηκε από τη γέφυρα πάνω σε μια τσουλήθρα καμωμένη από μανιασμένη θάλασσα.

Ο Άντερ παρακολούθησε το Chrysler να κάνει ανάποδη τούμπα μέσα στα σπλάχνα του κύματος. Καθώς επανήλθε ταλαντευόμενο, το αγόρι συγκλονίστηκε από τη θέα μέσα από το παρμπρίζ. Να τη: βρόμικα ξανθά μαλλιά, ανακατεμένα. Προφίλ απαλό σαν σκιά από φως κεριού. Χέρια που προσπαθούσαν να φτάσουν τη μητέρα, το κεφάλι της οποίας κοπάνησε πάνω στο τιμόνι. Η κραυγή της ήταν σαν γυαλί που έκοψε τον Άντερ.

Αν αυτό δεν είχε συμβεί, τα πάντα ίσως είχαν εξελιχθεί διαφορετικά. Και όμως συνέβη:

Για πρώτη φορά στη ζωή του, η κοπέλα τον κοίταξε.

Τα χέρια του γλίστρησαν από τις λαβές της ορειχάλκινης άγκυρας. Τα πόδια του σηκώθηκαν από τον πάτο της ψαρόβαρκας. Την ώρα που το αυτοκίνητο έπεφτε μέσα στο νερό, ο Άντερ κολυμπούσε προς το ανοιχτό της παράθυρο, πολεμώντας το κύμα, απομυζώντας κάθε ουγγιά πανάρχαιας δύναμης που κυλούσε στο αίμα του.

Ήταν πόλεμος – ο Άντερ ενάντια στο κύμα. Αυτό προσέκρουσε πάνω του, τινάζοντάς τον στον ρηχό πυθμένα του κόλπου, σφυροκοπώντας τα πλευρά του, ώσπου το κορμί του μελάνιασε. Έσφιξε τα δόντια του και κολύμπησε μέσα από τον πόνο, μέσα από τον κοραλλιογενή ύφαλο που χαράκωσε το δέρμα του, μέσα από θραύσματα γυαλιών και κομμάτια του προφυλακτήρα, μέσα από πυκνά παραπετάσματα από φύκια και χόρτα. Βγήκε με ορμή στην επιφάνεια και άνοιξε το στόμα του να πάρει ανάσα αφήνοντας μια πνιχτή κραυγή. Αντίκρισε το στραπατσarisμένο περίγραμμα του αυτοκινήτου. Ύστερα αυτό εξαφανίστηκε κάτω από τον αφρό. Κόντεψε να κλάψει στη σκέψη ότι μπορεί να μην προλάβαινε να φτάσει.

Τα πάντα σώπασαν. Το κύμα υποχώρησε, τραβώντας το αυτοκίνητο μαζί του. Άφησε τον Άντερ πίσω.

Το αγόρι είχε μόνο μία ευκαιρία. Τα παράθυρα ήταν πάνω από την επιφάνεια του νερού. Μόλις το κύμα επέστρεφε, το αμάξι θα συντριβόταν. Ο Άντερ δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς το κορμί του αναδύθηκε από το νερό κι έσκισε τον αέρα. Πήδηξε μέσα στο κύμα και τέντωσε τα χέρια του.

Το σώμα της ήταν αλύγιστο. Τα σκούρα μάτια της ήταν ανοιχτά, σάλευσαν μέσα στο γαλάζιο. Αίμα έτρεχε στον λαιμό της καθώς στράφηκε προς το μέρος του. Τι έβλεπε; Αυτός τι ήταν;

Το ερώτημα και το βλέμμα της παρέλυσαν τον Άντερ. Εκεί-

νη ακριβώς την μπερδεμένη στιγμή, το κύμα τυλίχτηκε γύρω τους και μια κρίσιμη ευκαιρία χάθηκε: θα προλάβαινε να σώσει μόνο μία από τις δυο τους. Ήξερε πόσο σκληρό ήταν. Όμως, εγωιστικά, δεν μπορούσε να την αφήσει.

Ακριβώς πριν το κύμα εκραγεί πάνω τους, ο Άντερ άρπαξε το χέρι της.

Γιουρίκα.

ΓΙΟΥΡΙΚΑ

Στην ηρεμία της μικρής μπεζ αίθουσας αναμονής, το κακό αυτί της Γιουρίκα βούιζε. Του έκανε ελαφρές μαλάξεις – συνήθεια την οποία απέκτησε μετά το ατύχημα, που την είχε αφήσει κατά πενήντα τοις εκατό κουφή. Δε βοηθούσε. Στην απέναντι μεριά ένα πόμολο γύρισε. Μια γυναίκα με λεπτή άσπρη μπλούζα, φούστα στο χρώμα της ελιάς και πολύ περιποιημένα ξανθά μαλλιά πρόβαλε στην πόρτα.

«Γιουρίκα;» Η χαμηλή φωνή της αναμετρήθηκε με τον θόρυβο του ενυδρείου, που είχε έναν δύτη από πλαστικό, θαμμένο ως τα γόνατα μέσα στην άμμο, αλλά κανένα ίχνος ψαριού.

Η Γιουρίκα έριξε μια ματιά στην άδεια αίθουσα αναμονής λαχταρώντας να επικαλεστεί κάποια άλλη, αόρατη Γιουρίκα να πάρει τη θέση της γι' αυτή την ώρα.

«Είμαι η δρ Λάντρι. Πέρασε, σε παρακαλώ».

Απ' όταν ξαναπαντρεύτηκε ο μπαμπάς πριν από τέσσερα χρόνια, η Γιουρίκα είχε επιβιώσει από ένα πλήθος ψυχοθεραπευτών. Μια ζωή που οριζόταν από τρεις ενήλικες οι οποίοι δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν σε τίποτα αποδείχτηκε πολύ χειρότερη από μια ζωή που οριζόταν από δύο. Ο μπαμπάς αμφέβαλλε για τον πρώτο ψυχαναλυτή, έναν Φροϋδικό της παλιάς σχολής, περίπου όσο η μαμά μίσησε τον δεύτερο, έναν ψυχίατρο με βαριά βλέφαρα που μοίραζε χάπια για κάθε περίπτωση. Ύστερα η Ρόντα, η δεύτερη σύζυγος του μπαμπά, μπήκε δυναμικά στο παιχνίδι, προτείνοντας τη σχο-

λική σύμβουλο, και τον βελονιστή, και τη διαχειρίστρια θυμού. Όμως, η Γιουρίκα πάτησε πόδι εναντίον της αυταρχικής οικογενειακής ψυχοθεραπεύτριας, στο γραφείο της οποίας ο μπαμπάς δεν είχε αισθανθεί ποτέ του λιγότερο οικογενειακά. Σχεδόν συμπάθησε την τελευταία ψυχολόγο, που έφερε απέξω απέξω την κουβέντα για ένα μακρινό εσωτερικό σχολείο στην Ελβετία – ώσπου το ψυλλιάστηκε η μητέρα της και απείλησε να πάει τον μπαμπά στα δικαστήρια.

Η κοπέλα παρατήρησε τα γκρι μοκασίνια της καινούργιας ψυχοθεραπεύτριας της. Είχε καθίσει στον καναπέ απέναντι από πλήθος παρόμοια ζευγάρια παπουτσιών. Οι γυναίκες γιατροί συνήθιζαν αυτό το μικρό τέχνασμα: έβγαζαν τα παπούτσια τους στην αρχή της συνεδρίας και τα φορούσαν ξανά για να υποδηλώσουν το τέλος. Πρέπει όλες τους να είχαν διαβάσει το ίδιο βαρετό άρθρο για τη Μέθοδο των Παπουτσιών, που είναι ηπιότερη για τον ασθενή από το να του πουν ότι έληξε ο χρόνος.

Το γραφείο ήταν σκοπίμα γαλήνιο. Ένας καφέ δερμάτινος καναπές κάτω από το παράθυρο με το παντζούρι, δύο καπιτονέ πολυθρόνες απέναντι από ένα τραπεζάκι με ένα μπολ γεμάτο με εκείνες τις καραμέλες με γεύση καφέ και χρυσαφί περιτύλιγμα, ένα χαλί με πατημασιές σε διάφορα χρώματα. Κάποιο αρωματικό χώρου στην πρίζα έκανε τα πάντα να μυρίζουν κανέλα, πράγμα που δεν την ενοχλούσε. Η Λάντρι κάθισε στη μια πολυθρόνα. Η Γιουρίκα πέταξε την τσάντα της στο πάτωμα με έναν γδούπο –τα βιβλία της θεωρητικής κατεύθυνσης ήταν βαριά σαν τούβλα– κι έπειτα γλίστρησε στον καναπέ.

«Ωραίο μέρος», σχολίασε. «Θα έπρεπε να βάλετε ένα από αυτά τα εκκρεμή με τις ασημένιες μπάλες. Η τελευταία γιατρός μου είχε τέτοιο. Ίσως και έναν ψύκτη για ζεστό και κρύο νερό».

«Αν θέλεις νερό, υπάρχει καράφα δίπλα στον νεροχύτη. Ευχαρίστως να...»

«Δεν πειράζει». Ήδη της είχαν ξεφύγει περισσότερες κουβέντες απ' όσες σκόπευε να ξεστομίσει όλη την ώρα. Ήταν νευρική. Πήρε μια ανάσα και όρθωσε ξανά τους τοίχους της. Θύμιζε στον εαυτό της ότι ήταν στωική.

Η Λάντρι έβγαλε τα παπούτσια της, δίπλωσε τα πόδια κάτω από τους γοφούς της και στήριξε το σαγόνι στην παλάμη της. «Τι σε φέρνει εδώ σήμερα;»

Όποτε η Γιουρίκα εγκλωβιζόταν σε μια άσχημη κατάσταση, το μυαλό της ταξίδευε σε τρελούς προορισμούς που η ίδια δεν έκανε καμιά προσπάθεια να αποφύγει. Φαντάστηκε μια αυτοκινητοπομπή να προηγείται σε μια θριαμβευτική παρέλαση στο κέντρο της Νιου Ιμπέρια, οδηγώντας τη με κάθε επισημότητα στην ψυχοθεραπεία.

Ωστόσο, η Λάντρι έδειχνε λογική και ενδιαφερόταν για την πραγματικότητα από την οποία η Γιουρίκα λαχταρούσε να ξεφύγει. Το κόκκινο τζιπ της την είχε φέρει ως εδώ. Ο δρόμος απόστασης δεκαεπτά μιλίων από το λύκειο ως τούτο το γραφείο την είχε φέρει εδώ – και κάθε δευτερόλεπτο χτυπούσε προς άλλο ένα λεπτό, στη διάρκεια του οποίου η Γιουρίκα δεν ήταν πίσω στο σχολείο να κάνει ζέσταμα για τον απογευματινό αγώνα ανωμάλου δρόμου. Η κακοτυχία την είχε φέρει εδώ.

Ή μήπως ήταν η επιστολή από το Νοσοκομείο Ακάντια Βερμίλιον, όπου δηλωνόταν ότι, εξαιτίας της πρόσφατης απόπειρας αυτοκτονίας, η ψυχοθεραπεία δεν ήταν προαιρετική αλλά υποχρεωτική;

Αυτοκτονία. Η λέξη ακουγόταν πιο βίαιη απ' όσο ήταν η απόπειρα. Τη νύχτα προτού ξεκινήσει στην τελευταία τάξη του λυκείου, η Γιουρίκα είχε ανοίξει το παράθυρο και είχε αφήσει τις διάφανες λευκές κουρτίνες να ανεμίσουν προς το μέρος της καθώς αυτή ξάπλωνε στο κρεβάτι. Είχε προσπαθήσει να σκεφτεί ένα θετικό πράγμα για το μέλλον της, όμως, το μυαλό της γύριζε μονάχα προς τα πίσω, προς τις χαμένες στιγμές χαράς που δε θα ξαναζούσε ποτέ. Δεν μπορούσε να ζήσει

στο παρελθόν, γι' αυτό αποφάσισε ότι δεν μπορούσε να ζήσει. Άνοιξε το iPod της. Κατάπιε τα υπόλοιπα χάπια οξυκοδώνης που ο μπαμπάς είχε στο μπάνιο για τους πόνους στη μέση του.

Οκτώ, ίσως εννιά χάπια. Δεν τα μετρούσε καθώς κυλούσαν στον λαιμό της. Συλλογίστηκε τη μητέρα της. Συλλογίστηκε την Παναγία, που η Γιουρίκα είχε ανατραφεί με την πίστη ότι προσευχόταν για καθέναν την ώρα του θανάτου. Η κοπέλα γνώριζε τις καθολικές διδαχές περί αυτοκτονίας, όμως, πίστευε στην Παναγία, που το έλεός της ήταν απέραντο. Η Παναγία ίσως καταλάβαινε ότι εκείνη είχε χάσει τόσο πολλά ώστε δεν απέμενε τίποτε άλλο παρά να παραδοθεί.

Ξύπνησε στα Επείγοντα ενός νοσοκομείου, δεμένη σε ένα φορείο, να αναγουλιάζει με το σωληνάκι μιας αντλίας πλύσης στομάχου. Άκουσε τον μπαμπά και τη Ρόντα να τσακώνονται στον διάδρομο, ενώ μια νοσοκόμα την ανάγκαζε να πιει απαίσιιο ενεργό άνθρακα για να δεσμεύσει το δηλητήριο που δεν μπορούσαν να βγάλουν από τον οργανισμό της.

Επειδή δεν ήξερε το λεξιλόγιο που θα την έβγαζε έξω ωρύτερα –«Θέλω να ζήσω», «Δε θα το ξανακάνω»–, πέρασε δύο εβδομάδες στην ψυχιατρική πτέρυγα. Ποτέ της δε θα λησμονούσε τον παραλογισμό του να κάνει σκoiνάκι δίπλα στην τεράστια σχιζοφρενή την ώρα της φυσικής αγωγής, ή να τρώει δημητριακά με τον φοιτητή που δεν είχε κόψει αρκετά βαθιά τους καρπούς του και έφτυνε τις νοσοκόμες κατάμουτρα όταν επιχειρούσαν να του δώσουν χάπια. Με κάποιον τρόπο, δεκάξι μέρες αργότερα, η Γιουρίκα έσερνε τα πόδια της στην πρωινή Λειτουργία πριν από το μάθημα της πρώτης ώρας στο Ευαγγελικό Καθολικό Λύκειο, όπου η Μπελ Πογκ, μαθήτριά Β' Λυκείου από την Οπελούζας, τη σταμάτησε στην πόρτα του παρεκκλησίου λέγοντας: «Θα αισθάνεσαι ευλογημένη που είσαι ζωντανή».

Η Γιουρίκα τής έριξε ένα άγριο βλέμμα, προκαλώντας τη να αφήσει μια πνιχτή κραυγή, να κάνει το σημείο του σταυρού και

να τρέξει να χωθεί στο πιο μακρινό στασίδι. Στις έξι εβδομάδες που είχαν περάσει από τη μέρα που είχε επιστρέψει στην Ευαγγελική, η Γιουρίκα είχε πάψει να μετρά πόσες φίλες είχε χάσει.

Η δρ Λάντρι καθάρισε τον λαιμό της.

Η κοπέλα ύψωσε το βλέμμα της στην ψευδοροφή. «Ξέρετε για ποιον λόγο βρίσκομαι εδώ».

«Θα ήθελα να σε ακούσω να το συγκεκριμενοποιείς».

«Η σύζυγος του πατέρα μου».

«Έχεις προβλήματα με τη μητριά σου;»

«Η Ρόντα κλείνει τα ραντεβού. Γι' αυτό βρίσκομαι εδώ».

Η ψυχοθεραπεία της Γιουρίκα είχε γίνει μία από τις επιδιώξεις της συζύγου του μπαμπά. Πρώτα ήταν για να διαχειριστεί το διαζύγιο, ύστερα για να θρηνήσει τον θάνατο της μητέρας της, τώρα για να αντιμετωπίσει την απόπειρα αυτοκτονίας. Χωρίς την Νταϊάνα, δεν υπήρχε κανείς να μεσολαβήσει υπέρ της, να κάνει ένα τηλεφώνημα και να βάλει μια φωνή. Η Γιουρίκα φαντάστηκε τον εαυτό της εγκλωβισμένο σε συνεδρίες με τη δόκτορα Λάντρι στην ηλικία των ογδόντα πέντε, όχι λιγότερο μπερδεμένη απ' ό,τι ήταν σήμερα.

«Ξέρω ότι ήταν πολύ σκληρό που έχασες τη μητέρα σου», παρατήρησε η δρ Λάντρι. «Πώς αισθάνεσαι;»

Η Γιουρίκα κόλλησε στη λέξη *έχασες*, λες και η ίδια και η Νταϊάνα είχαν αποχωριστεί μέσα σε ένα πλήθος και θα αντάμωναν σύντομα, θα έσφιγγαν τα χέρια, θα σουλάτσαραν μέχρι το πλησιέστερο ταβερνάκι πάνω στην προκυμαία για να φάνε χτένια τηγανητά, και θα συνέχιζαν τη ζωή τους σαν να μην είχαν χωριστεί ποτέ.

Εκείνο το πρωί, στο τραπέζι του πρωινού, η Ρόντα είχε στείλει στη Γιουρίκα ένα μήνυμα: Δρ Λάντρι, 3 μ.μ. Υπήρχε υπερασύνδεσμος για να σταλεί το ραντεβού απευθείας στο ημερολόγιο του κινητού της. Όταν η Γιουρίκα κλίκαρε τη διεύθυνση του γραφείου, η καρφίτσα πάνω στον χάρτη υπέδειξε την τοποθεσία στη Νιου Ιμπέρια.

«Νιου Ιμπέρια;» Η φωνή της ράγισε.

Η Ρόντα κατάπιε έναν αηδιαστικό στην όψη πράσινο χυμό.
«Πίστευα ότι θα σου άρεσε».

Η Νιου Ιμπέρια ήταν η πόλη στην οποία η Γιουρίκα είχε γεννηθεί και μεγαλώσει. Ήταν το μέρος που συνέχιζε να αποκαλεί σπίτι, όπου είχε ζήσει με τους γονείς της το πιο ήρεμο κομμάτι της ζωής της, ώσπου χώρισαν, και η μαμά της μετακόμισε και η όλο αυτοπεποίθηση περπατησιά του μπαμπά άρχισε να μοιάζει με σερνόμενο βάδισμα, όπως αυτό του κάβουρα με τις γαλάζιες δαγκάνες στο εστιατόριο Victor's, όπου εργαζόταν ως σεφ.

Αυτή η περίοδος συνέπιπτε με τον Κατρίνα, και ο Ρίτα ακολούθησε σύντομα. Το παλιό σπίτι της Γιουρίκα ήταν ακόμα εκεί – κάπου πήρε το αυτί της ότι μια άλλη οικογένεια ζούσε πλέον σε αυτό–, αλλά μετά τους τυφώνες ο μπαμπάς δε θέλησε να επενδύσει ούτε τον χρόνο ούτε τη διάθεση για να το επισκευάσει. Έτσι μετακόμισαν στο Λαφαγιέτ, δεκαπέντε μίλια και τριάντα έτη φωτός από το σπίτι. Ο μπαμπάς βρήκε δουλειά ως μάγειρας στο Prejean's, που ήταν μεγαλύτερο και πολύ λιγότερο ρομαντικό από το Victor's. Η Γιουρίκα άλλαξε σχολεία, πράγμα απαίσιιο. Και προτού πάρει είδηση ότι ο μπαμπάς είχε ξεπεράσει τη μαμά της, οι δυο τους μετακόμιζαν σε ένα μεγάλο σπίτι στον Σκιερό Κύκλο. Ανήκε σε μια αυταρχική κυρία που την έλεγαν Ρόντα. Ήταν έγκυος. Το νέο υπνοδωμάτιο της Γιουρίκα ήταν δίπλα σε ένα παιδικό δωμάτιο που ετοιμαζόταν εκείνο τον καιρό.

Επομένως, όχι, Ρόντα, η Γιουρίκα δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένη που η καινούργια ψυχοθεραπεύτρια ζούσε στη Νιου Ιμπέρια. Πώς περίμεναν να οδηγήσει τόσο δρόμο ως το ραντεβού και να γυρίσει εγκαίρως για τον αγώνα της;

Ο αγώνας ήταν σημαντικός, και όχι μόνο γιατί η Ευαγγελική διαγωνιζόταν εναντίον του αντιπάλου της, του Λυκείου Μάνορ. Σήμερα ήταν η μέρα που η Γιουρίκα είχε υπο-

σχεθεί στην προπονήτρια ότι θα αποφάσιζε αν θα παρέμενε στην ομάδα.

Προτού πεθάνει η Νταϊάνα, η Γιουρίκα είχε οριστεί υπαρχηγός. Μετά το δυστύχημα, όταν ανέκτησε τις δυνάμεις της, κάποιες φίλες την παρακάλεσαν να τρέξει σε λίγους θερινούς αγώνες. Αλλά ο ένας αγώνας δρόμου στον οποίο συμμετείχε την έφερε στα πρόθυρα να βάλει τις φωνές. Ακόμα και νεαρότεροι μαθητές τη λυπόντουσαν. Η προπονήτρια απέδωσε τη βραδύτητα της Γιουρίκα στους γύψους που περιόριζαν τους καρπούς της. Τι ψέμα! Η ψυχή της δεν ήταν στον αγώνα πια. Δεν ήταν στην ομάδα. Η ψυχή της ήταν στον ωκεανό μαζί με την Νταϊάνα.

Μετά τα χάπια, η προπονήτρια είχε φέρει μπαλόνια, που έδειχναν παράταιρα στο αποστειρωμένο δωμάτιο της ψυχιατρικής πτέρυγας. Μάλιστα, στη Γιουρίκα δεν επετράπη να τα κρατήσει μετά τη λήξη του επισκεπτηρίου.

«Τα παρατάω», δήλωσε η Γιουρίκα. Ντροπέταν που την έβλεπε η προπονήτρια με τους καρπούς και τους αστραγάλους της δεμένους στο κρεβάτι. «Πείτε στην Κατ ότι μπορεί να πάρει το ντουλάπι μου».

Το θλιμμένο χαμόγελο της προπονήτριας υπογράμμισε ότι έπειτα από μια απόπειρα αυτοκτονίας οι αποφάσεις ενός κοριτσιού ζύγιζαν λιγότερο, όπως τα κορμιά πάνω στη σελήνη. «Έχω περάσει δύο διαζύγια και έζησα από κοντά τη μάχη της αδελφής μου με τον καρκίνο», απάντησε. «Δεν το λέω μόνο επειδή είσαι το ταχύτερο παιδί στην ομάδα μου. Το λέω επειδή ίσως το τρέξιμο είναι η θεραπεία που χρειάζεσαι. Όταν νιώσεις καλύτερα, έλα να με βρεις. Θα κουβεντιάσουμε για εκείνο το ντουλάπι».

Η Γιουρίκα δεν ήξερε γιατί είχε συμφωνήσει. Μάλλον δεν της έκανε καρδιά να απογοητεύσει ένα ακόμα άτομο. Είχε υποσχεθεί να προσπαθήσει να είναι σε φόρμα για τον σημερινό αγώνα εναντίον του Μάνορ, να δώσει άλλη μια ευκαι-

ρία. Αγαπούσε πολύ το τρέξιμο. Αγαπούσε πολύ την ομάδα. Όμως, όλα αυτά ανήκαν στο παρελθόν.

«Γιουρίκα», την παρότρυνε η δρ Λάντρι. «Μπορείς να μου πεις κάτι που θυμάσαι για τη μέρα του δυστυχήματος;»

Η Γιουρίκα περιεργαζόταν το ταβάνι, λες και σ' αυτό θα έβρισκε κάποιο στοιχείο. Θυμόταν ελάχιστα πράγματα για το ατύχημα, γι' αυτό δεν είχε νόημα να ανοίξει το στόμα της. Ένας καθρέφτης κρεμόταν στον αντικρινό τοίχο του γραφείου. Η Γιουρίκα σηκώθηκε και στάθηκε εμπρός του.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε η δρ Λάντρι.

Ίχνη του κοριτσιού που υπήρξε στο παρελθόν: τα ίδια μικρά, πεταχτά αυτιά, σαν ανοιχτές πόρτες αυτοκινήτου, που πίσω τους μάζευε τα μαλλιά της, τα ίδια σκούρα γαλάζια μάτια, στην ίδια απόχρωση με του μπαμπά, τα ίδια φρύδια, που πετούσαν δεξιά αριστερά αν δεν τα τιθάσευε καθημερινά – όλα ήταν ακόμα εκεί. Και όμως, λίγο πριν εμφανιστεί στο ραντεβού, δυο γυναίκες στην ηλικία της Νταϊάνα την είχαν προσπεράσει στο πάρκινγκ ψιθυρίζοντας: «Ούτε η ίδια της η μάνα δε θα την αναγνώριζε».

Έκφραση ήταν, όπως και πολλά πράγματα που λέγονταν στη Νιου Ιμπέρια για τη Γιουρίκα: *Θα μπορούσε να φιλονικήσει με το Σινικό Τείχος και να νικήσει. Είναι τόσο παράφωνη που και τα τριζόνια θα της πέταγαν ντομάτες. Τρέχει γρηγορότερα και από Ολυμπιονίκη που του έχουν βάλει φωτιά στον κόλο.* Το πρόβλημα με τις εκφράσεις είναι πόσο εύκολα ξεστομίζονται. Εκείνες οι γυναίκες δε σκέφτονταν ποια ήταν στ' αλήθεια η Νταϊάνα, η οποία θα αναγνώριζε την κόρη της παντού, οποτεδήποτε, κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

Δεκατρία χρόνια στο καθολικό σχολείο είχαν διδάξει στη Γιουρίκα ότι η Νταϊάνα την κοίταζε από τον Παράδεισο και την αναγνώριζε τώρα. Δε θα την πείραζε η τριμμένη μπλούζα κάτω από το σχολικό σακάκι της κόρης της, τα φαγωμένα νύχια ή η τρύπα στο αριστερό μεγάλο δάχτυλο των πάνινων

παπουτσιών της. Όμως, μάλλον θα τσατιζόταν για τα μαλλιά.

Στους τέσσερις μήνες μετά το ατύχημα, τα μαλλιά της Γιουρίκα είχαν αλλάξει από το σκούρο ξανθό, που ήταν το φυσικό της, σε εκτυφλωτικό κόκκινο (το φυσικό χρώμα της μητέρας της), σε λευκό ύστερα από ντεκαπάζ (ιδέα της θείας Μορίν, που είχε δικό της κομμωτήριο), σε εβένινο μαύρο (που τελικά αποδείχτηκε ότι της πήγαινε), το οποίο τώρα ξερονούσε ενδιαφέρουσες μπλε ανταύγειες. Η Γιουρίκα προσπάθησε να χαμογελάσει στο είδωλό της, μα η όψη της φάνταζε παράξενη, σαν μάσκα αρχαίας κωμωδίας.

«Μίλησέ μου για την πιο πρόσφατη θετική σου ανάμνηση», επέμεινε η Λάντρι.

Η Γιουρίκα ξαναβούλιαξε στον καναπέ. Πρέπει να ήταν εκείνη την ημέρα. Στο στέρεο πρέπει να έπαιζε το CD του Τζέλι Ρολ Μόρτον και το παράφωνο τραγούδι της μητέρας της εναρμονιζόταν με το δικό της εξίσου παράφωνο σιγοντάρισμα, καθώς οδηγούσαν με κατεβασμένα τα παράθυρα σε μια γέφυρα που δεν έμελε να διασχίσουν ποτέ. Η Γιουρίκα θυμήθηκε ότι γελούσε με ένα αστείο στιχάκι καθώς πλησίαζαν στα μισά της γέφυρας. Θυμήθηκε ότι είδε τη σκουριασμένη λευκή ταμπέλα – ΣΗΜΑΝΣΗ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΜΙΛΙΟΥ.

Μετά: λήθη. Μια μεγάλη μαύρη τρούπα, ώσπου ξύπνησε σε νοσοκομείο του Μαϊάμι με το κεφάλι μπαταρισμένο, ρήξη αριστερού τυμπάνου, από την οποία δε θα συνερχόταν ποτέ πλήρως, στραμπουληγμένο αστράγαλο, δυο σοβαρά σπασμένους καρπούς, χίλιους και βάλε μώλωπες...

Και χωρίς μητέρα.

Ο μπαμπάς ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού της. Έκλαψε μόλις η κόρη του συνήλθε, και από το κλάμα τα μάτια του έδειχναν ακόμα πιο γαλανά. Η Ρόντα τού πρόσφερε χαρτομάντιλα. Τα τετράχρονα ετεροθαλή δίδυμα αδέρφια της, ο Ουίλιαμ και η Κλερ, έσφιξαν τα μικρά, απαλά δάχτυλά τους γύρω από τα μέρη των χεριών της που δεν ήταν δεμένα σε γύφο.

Η φωνή της Ρόντα βγήκε σταθερή όταν έσκυψε πάνω στο κρεβάτι και ανέβασε τα κόκκινα γυαλιά της στην κορυφή του κεφαλιού της. «Είχες κάποιο ατύχημα. Θα γίνεις καλά».

Της μίλησαν για το ένα και μοναδικό κύμα που υψώθηκε σαν μυθικό πρόσωπο από τον ωκεανό και παρέσυρε το Chrysler της μητέρας της από τη γέφυρα. Της είπαν για τους επιστήμονες που ερευνούσαν τα νερά για την ύπαρξη μετεωρίτη που ενδεχομένως να είχε προκαλέσει το κύμα. Της είπαν για τους εργαζόμενους στο οδικό δίκτυο, ρώτησαν μήπως ήξερε η Γιουρίκα πώς ή γιατί το αυτοκίνητό τους ήταν το μόνο στο οποίο επετράπη να διασχίσει τη γέφυρα. Η Ρόντα ανέφερε ότι θα υπέβαλλε μήνυση εναντίον της επαρχίας, αλλά ο μπαμπάς έκανε ένα νεύμα σαν να της έλεγε: *Παράτα το*. Ρώτησαν τη Γιουρίκα για τη θαυματουργή επιβίωσή της. Περίμεναν από εκείνη να γεμίσει τα κενά σχετικά με το πώς κατέληξε στην όχθη μονάχη.

Όταν η Γιουρίκα δεν μπόρεσε, της είπαν για τη μητέρα της.

Δεν έδωσε προσοχή, δεν άκουσε πραγματικά τίποτε απ' όλα αυτά. Ήταν ευγνώμων για το ακατάπαυστο βούισμα στο αυτί της, που έπνιγε τους περισσότερους ήχους. Μερικές φορές της άρεσε ακόμα που το δυστύχημα της είχε στερήσει την ακοή κατά πενήντα τοις εκατό. Κοίταζε το απαλό πρόσωπο του Ουίλιαμ, ύστερα της Κλερ, πιστεύοντας ότι θα βοηθούσε. Όμως, τα μικρά έδειχναν να τη φοβούνται, και αυτό την πλήγωνε πολύ περισσότερο από τα σπασμένα κόκαλά της. Έτσι, το βλέμμα της τα προσπέρασε και καρφώθηκε στον σαμπανί τοίχο για τις επόμενες εννιά μέρες. Πάντοτε έλεγε στις νοσοκόμες ότι το επίπεδο του πόνου της ήταν επτά στα δέκα στο διάγραμμά τους, εξασφαλίζοντας ότι θα της χορηγούσαν περισσότερη μορφίνη.

«Ίσως να νιώθεις ότι ο κόσμος είναι ένα πολύ άδικο μέρος», δοκίμασε η δρ Λάντρι.

Τι γύρευε η Γιουρίκα με αυτή τη συγκαταβατική γυναίκα που πληρωνόταν για να την παρεξηγεί; Αυτό ήταν άδικο. Φα-

ντάστηκε τα γκρι μοκασίνια της Λάντρι να υψώνονται μαγικά πάνω από το χαλί, να πετούν στον αέρα και να στρέφονται σαν τους δείκτες ενός ρολογιού μέχρι τη στιγμή που θα τελείωνε ο χρόνος της συνεδρίας και η Γιουρίκα θα πήγαινε βιαστικά στην αθλητική διοργάνωση.

«Κραυγές για βοήθεια σαν τη δική σου συχνά απορρέουν από αίσθημα έλλειψης κατανόησης».

«Η κραυγή για βοήθεια» ήταν στο λεξιλόγιο των ψυχιάτρων «απόπειρα αυτοκτονίας». Δεν ήταν κραυγή για βοήθεια. Προτού πεθάνει η Νταϊάνα, η Γιουρίκα πίστευε ότι ο κόσμος ήταν απίστευτα συγκλονιστικό μέρος. Η μητέρα της ήταν μια περιπέτεια. Σε έναν συνηθισμένο περίπατο παρατηρούσε πράγματα που οι περισσότεροι άνθρωποι προσπερνούσαν χίλιες φορές. Γελούσε δυνατότερα και συχνότερα από οποιονδήποτε ήξερε η Γιουρίκα – μάλιστα, υπήρχαν φορές που αυτό την είχε φέρει σε δύσκολη θέση, αλλά αυτές τις μέρες διαπίστωσε ότι το γέλιο της μητέρας της της έλειπε περισσότερο από καθετί.

Μαζί είχαν ταξιδέψει στην Αίγυπτο, στην Τουρκία και στην Ινδία, σε περιήγηση με καράβι στα νησιά Γκαλαπάγκος – όλα αυτά στα πλαίσια των αρχαιολογικών ερευνών της Νταϊάνα. Κάποτε, όταν η Γιουρίκα πήγε να επισκεφτεί τη μητέρα της σε έναν χώρο ανασκαφών στη βόρεια Ελλάδα, έχασαν το τελευταίο λεωφορείο που έφευγε από Τρίκαλα και πίστεψαν ότι θα διανυκτέρευαν εκεί αναγκαστικά, ώσπου η δεκαεπτάχρονη Γιουρίκα έκανε οτοστόπ σε ένα φορτηγό που μετέφερε ελαιόλαδο και έτσι ταξίδεψαν μέχρι την Αθήνα. Θυμήθηκε ότι η μητέρα της την κρατούσε στην αγκαλιά της ενώ οι δυο τους κάθονταν στην καρότσα του φορτηγού ανάμεσα στους τενεκέδες με το ασύ στη γεύση ελαιόλαδο, που έσταζαν κάπου κάπου, και της μουρμούριζε χαμηλόφωνα: «Θα κατάφερες να βρεις την έξοδο ακόμα κι από μια αλεπότρουπα στη Σιβηρία, κορίτσι μου! Είσαι η νούμερο ένα συντροφιά για ταξίδια!» Αυτή ήταν η αγαπημένη φιλοφρόνηση της Γιουρίκα.

Την αναλογιζόταν συχνά όταν βρισκόταν σε κατάσταση από την οποία έπρεπε επειγόντως να ξεμπλέξει.

«Προσπαθώ να σε καταλάβω, Γιουρίκα», συνέχισε η δρ Λάντρι. «Οι πιο κοντινοί σου άνθρωποι προσπαθούν να σε καταλάβουν. Ζήτησα από τη μητριά και τον πατέρα σου να σημειώσουν κάποιες λέξεις για να περιγράψουν την αλλαγή που βλέπουν σ' εσένα». Η γιατρός πήρε το τετράδιο από την άκρη του τραπέζιου δίπλα στην καρέκλα της. «Θα ήθελες να τις ακούσεις;»

«Αμέ». Η Γιουρίκα ανασήκωσε τους ώμους της. «Για να ακούσω».

«Η μητριά σου...»

«Η Ρόντα».

«Η Ρόντα σε αποκάλυψε παγερή. Είπε ότι η υπόλοιπη οικογένεια επιδίδεται σε “άκαρπα σουρτα φέρτα” γύρω σου, ότι είσαι κλεισμένη στον εαυτό σου και ανυπόμονη με τα ετεροθαλή αδέρφια σου».

Η Γιουρίκα έκανε έναν μορφασμό. «Εγώ δεν είμαι...» Κλεισμένη στον εαυτό της – ποιος νοιαζόταν; Αλλά ανυπόμονη με τα δίδυμα; Από πού κι ως πού; Ήταν αλήθεια; Ή μήπως ήταν άλλο ένα από τα κόλπα της Ρόντα; «Τι λέει ο μπαμπάς;» ρώτησε γεμάτη περιέργεια. «Αφήστε με να μαντέψω: απόμακρη, κατηφής;»

Η Λάντρι γύρισε σελίδα στο σημειωματάριο. «Ο πατέρας σου σε περιγράφει, ναι, απόμακρη, στωική, σκληρό καρύδι για σπάσιμο».

«Το να είσαι στωικός δεν είναι κακό πράγμα». Απ' όταν έμαθε για τον αρχαιοελληνικό στωικισμό, η Γιουρίκα έθεσε ως στόχο να κρατά τα συναισθήματά της υπό έλεγχο. Της άρεσε η ιδέα της ελευθερίας που αποκτάται με τον έλεγχο των συναισθημάτων της, να τα κρατάει έτσι ώστε μόνο η ίδια να μπορεί να τα βλέπει, σαν τα τραπουλόχαρτα ενός παίκτη. Σε ένα σύμπαν χωρίς Ρόντες και ψυχοθεραπευτές, το να την

αποκαλεί ο μπαμπάς «στωική» θα ήταν φιλοφρόνηση. Κι αυτός στωικός ήταν. Όμως, η φράση σκληρό καρύδι την ενόχλησε αρκετά. «Τι είδους αυτοκτονικό καρύδι θέλει να το σπάσουν;» μουρμούρισε.

Η Λάντρι κατέβασε το σημειωματάριο. «Έχεις κάνει κι άλλες σκέψεις περί αυτοκτονίας;»

«Αναφερόμουν στα καρύδια», εξήγησε η Γιουρίκα, αγανακτισμένη. «Έθεσα τον εαυτό μου σε *αντιδιαστολή* με το καρύδι που... Τέλος πάντων, αφήστε το». Αλλά ήταν πολύ αργά. Της είχε ξεφύγει η λέξη από «α», το οποίο ήταν σαν να είχε φωνάξει «βόμβα» μέσα σε αεροπλάνο. Προειδοποιητικά φωτάκια θα αναβόσβηναν στο μυαλό της Λάντρι.

Ασφαλώς και η Γιουρίκα σκεφτόταν ακόμα την αυτοκτονία. Και, ναι, αναλογιζόταν κι άλλες μεθόδους, ξέροντας ότι δεν μπορούσε να επιχειρήσει τον πνιγμό – όχι μετά την Νταϊάνα. Είχε παρακολουθήσει κάποτε ένα ντοκιμαντέρ για το πώς οι πνεύμονες γεμίζουν με αίμα προτού τα θύματα του πνιγμού πεθάνουν. Ορισμένες φορές μιλούσε περί αυτοκτονίας με τον φίλο της τον Μπρουκς, το μοναδικό άτομο που εμπιστευόταν ότι δε θα την έκρινε ούτε θα την κάρφωνε στον μπαμπά ή κάτι χειρότερο. Αυτός καθόταν και την άκουγε με τις ώρες σιωπηλός, όσες φορές η Γιουρίκα τού τηλεφωνούσε νιώθοντας σαν να καλεί μια γραμμή επείγουσας βοήθειας. Ο Μπρουκς τη έβαλε να του υποσχεθεί ότι θα του μιλούσε όποτε έκανε τέτοιες σκέψεις, κι έτσι οι δυο τους συζητούσαν πολύ.

Κι όμως, ήταν ακόμα εδώ, σωστά; Η παρόρμηση να αφήσει τούτο τον κόσμο δεν ήταν ακατανίκητη όπως τότε που είχε καταπιεί τα χάπια. Ο λήθαργος και η απάθεια είχαν αντικαταστήσει την έντονη επιθυμία της να πεθάνει.

«Δεν έτυχε να αναφέρει ο μπαμπάς ότι πάντα ήμουν έτσι;» ρώτησε.

Η δρ Λάντρι άφησε το σημειωματάριό της πάνω στο τραπέζι. «Πάντα;»

Τώρα η Γιουρίκα απέστρεψε το βλέμμα της. Ίσως όχι πάντα. Ασφαλώς και όχι πάντα. Η ζωή ήταν ηλιόλουστη για ένα διάστημα. Όμως, όταν ήταν δέκα ετών, οι γονείς της χώρισαν. Έπειτα από κάτι τέτοιο δε βρίσκεις έτσι εύκολα τον ήλιο.

«Υπάρχει περίπτωση να μου συνταγογραφήσετε κανένα Χαναχ; Διαφορετικά η συνάντηση είναι χάσιμο χρόνου».

«Δεν έχεις ανάγκη από φάρμακα. Έχεις ανάγκη να ανοιχτείς, όχι να θάψεις την τραγωδία. Η μηριά σου λέει ότι δε μιλάς ούτε σε εκείνη ούτε στον πατέρα σου. Δεν έχεις επιδείξει το παραμικρό ενδιαφέρον να συζητήσεις μαζί μου. Τι γίνεται με τους φίλους σου στο σχολείο;»

«Η Κατ», απάντησε αυτόματα η Γιουρίκα. «Και ο Μπρουκς». Σε αυτούς μιλούσε. Αν κάποιος από τους δύο καθόταν στη θέση της Λάντρι, η Γιουρίκα μπορεί και να έβαζε τα γέλια τώρα.

«Ωραία». Η δρ Λάντρι ήθελε να πει: *Επιτέλους*. «Πώς θα σε περιέγραφαν μετά το ατύχημα;»

«Η Κατ είναι η αρχηγός της ομάδας στο τρέξιμο», εξήγησε, ενώ σκεφτόταν τα έντονα ανάμεικτα συναισθήματα στην όψη της φίλης της όταν η Γιουρίκα τής ανακοίνωνε ότι τα παρατούσε, αφήνοντας τη θέση της αρχηγού ανοιχτή. «Θα έλεγε ότι πάω τα ζώα μου αργά».

Η Κατ θα ήταν στο γήπεδο μαζί με την ομάδα αυτή τη στιγμή. Ήταν φανταστική στο να τις τρέχει στις προπονήσεις τους, αλλά δεν τα πήγαινε καλά στα εμψυχωτικά λόγια – και εμψύχωση ήταν αυτό που είχε ανάγκη η ομάδα για να αντιμετωπίσει το Μάνορ. Η Γιουρίκα έριξε μια κλεφτή ματιά στο ρολόι της. Αν επέστρεφε αμέσως μόλις έληγε η συνεδρία, πιθανόν να έφτανε εγκαίρως στο σχολείο. Στην τελική, αυτό επιθυμούσε, σωστά;

Όταν σήκωσε το βλέμμα της, η έκφραση της Λάντρι ήταν σκυθρωπή. «Σκληρή κουβέντα να πεις σε ένα κορίτσι που θρηνεί την απώλεια της μητέρας του, δε βρίσκεις;»

Η Γιουρίκα ανασήκωσε τους ώμους της. Αν η Λάντρι διέθετε αίσθηση του χιούμορ, αν γνώριζε την Κατ, θα το έπιανε.

Η φίλη της αστειευόταν, τον περισσότερο καιρό. Δεν υπήρχε πρόβλημα. Οι δυο τους γνωρίζονταν από πάντα.

«Και ο Μπρουκς;»

Και αυτόν τον ήξερε από πάντα. Ήταν πολύ καλύτερα να ακούει αυτόν παρά όλους τους ψυχιάτρους στους οποίους ξόδευαν τα λεφτά τους η Ρόντα και ο μπαμπάς.

«Οι δυο σας είστε μόνο φίλοι;» Το σημειωματάριο επέστρεψε και η Λάντρι έγραψε κάτι.

«Γιατί έχει σημασία αυτό;» αρπάχτηκε η Γιουρίκα. Μια φορά κι έναν καιρό αυτή και ο Μπρουκς έβγαιναν... στην Ε΄ Δημοτικού. Αλλά ήταν παιδάκια. Και αυτή ήταν κομμάτια εξαιτίας του χωρισμού των γονιών της και...

«Το διαζύγιο συχνά προκαλεί στα παιδιά συμπεριφορές που τα δυσκολεύουν να αναζητήσουν τη δική τους ρομαντική σχέση».

«Ήμασταν δέκα. Δεν τσούλησε γιατί εγώ ήθελα να πάω για μπάνιο και αυτός ήθελε να κάνουμε ποδήλατο. Μα, καλά, πώς φτάσαμε να συζητάμε κάτι τέτοιο;»

«Εσύ θα μου πεις. Ίσως μπορείς να συζητήσεις με τον Μπρουκς για την απώλειά σου. Δείχνει να είναι κάποιος για τον οποίο θα μπορούσες να νοιαστείς βαθιά, αν έδινες την άδεια στον εαυτό σου να αισθανθεί».

Η Γιουρίκα στριφογύρισε τα μάτια της. «Ξαναφορέστε τα παπούτσια σας, γιατρέ!» Άρπαξε την τσάντα της και σηκώθηκε από τον καναπέ. «Πρέπει να τρέξω».

Να φύγει τρέχοντας από τη συνεδρία. Να τρέξει πίσω στο σχολείο. Να τρέξει μέσα στο δάσος ώσπου να κουραστεί τόσο πολύ ώστε να μην πονάει. Ίσως μάλιστα να επιστρέψει τρέχοντας στην ομάδα που αγαπούσε. Η προπονήτρια είχε δίκιο σε ένα πράγμα: Όταν η Γιουρίκα είχε τις μαύρες της, το τρέξιμο βοηθούσε.

«Θα τα πούμε την άλλη Τρίτη;» φώναξε η Λάντρι. Αλλά τώρα πια η γιατρός μιλούσε σε μια πόρτα που έκλεινε.

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΣΕ ΚΙΝΗΣΗ

Αφού διέσχισε τρέχοντας το πάρκινγκ με τις διάσπαρτες λαγκούβες, η Γιουρίκα πίεσε το χειριστήριο που ήταν περασμένο στο μπρελόκ της για να ξεκλειδώσει τη Μάγδα, το αμάξι της, και γλίστρησε στη θέση του οδηγού. Κίτρινα κουφαδάκια κελαηδούσαν σε μια οξιά πάνω από το κεφάλι της. Η κοπέλα ήξερε το τραγούδι τους. Η μέρα ήταν ζεστή, με ελαφρύ βοριάδακι, αλλά το παρκάρισμα στη σκιά του δέντρου είχε κρατήσει το εσωτερικό της Μάγδας δροσερό.

Η Μάγδα ήταν ένα κόκκινο τζιπ Cherokee, ελαφρώς μεταχειρισμένο από τη Ρόντα. Παραήταν καινούργιο και κόκκινο για να ταιριάζει στη Γιουρίκα. Με τα παράθυρα ανεβασμένα, δεν ακουγόταν απ' έξω το παραμικρό, και αυτό την έκανε να φαντάζεται ότι οδηγεί τάφο. Δεν ήταν τόσο κουλ όσο η γαλάζια Lincoln Continental του μπαμπά, στην οποία είχε μάθει να οδηγεί, αλλά τουλάχιστον είχε άπαιχτο ηχοσύστημα.

Σύνδεσε το κινητό της και βρήκε τον ραδιοφωνικό σταθμό του σχολείου KBEU που εξέπεμπε διαδικτυακά. Έπαιζαν τα καλύτερα τραγούδια από τα καλύτερα τοπικά και indie συγκροτήματα τις καθημερινές μετά το σχολείο. Πέρυσι, η Γιουρίκα είχε αναλάβει DJ για τον σταθμό. Έκανε δική της εκπομπή με τίτλο Αραχτοί στον Βάλτο τα απογεύματα της Τρίτης. Της είχαν κρατήσει τη θέση για φέτος, αλλά η Γιουρίκα δεν την επιθυμούσε πια. Η κοπέλα που μίξαρε παλιά χιτ και καινούργιες επιτυχίες ήταν κάποια που μόλις και μετά βίας

θυμόταν – δεν υπήρχε περίπτωση να προσπαθήσει να γίνει ξανά αυτή.

Ανοίγοντας και τα τέσσερα παράθυρα μαζί και την ηλιοροφή, η Γιουρίκα βγήκε από το πάρκινγκ υπό τους ήχους του «Δεν είναι δίκαιο» από τους Faith Healers, ένα συγκρότημα που είχαν φτιάξει κάτι πιτσιρικάδες από το σχολείο. Είχε αποστηθεί όλα τα λόγια. Το ξέφρενο μπάσο έδινε φτερά στα πόδια της στις προπονήσεις και ήταν ο λόγος που είχε ξεθάψει την παλιά κιθάρα του παππού της. Είχε μάθει μόνη της να σκαρώνει λίγα ακόρντα, μα δεν είχε αγγίξει την κιθάρα από την άνοιξη. Δεν μπορούσε να διανοηθεί τι μουσική θα έφτιαχνε τώρα που η Νταϊάνα ήταν νεκρή. Η κιθάρα μάζευε σκόνη σε μια γωνιά του δωματίου της κάτω από τη μικρή εικόνα της αγίας Αικατερίνης της Σιένα, την οποία είχε πάρει από το σπίτι της γιαγιάς της, της Σούγκαρ, αφότου εκείνη πέθανε. Κανείς δεν ήξερε πού είχε βρει την εικόνα η Σούγκαρ. Από όσο μπορούσε να θυμηθεί η Γιουρίκα, η εικόνα της προστάτιδας αγίας από τη φωτιά κρεμόταν πάντα πάνω από το τζάκι της γιαγιάς της.

Τα δάχτυλά της έσφιξαν το τιμόνι. Η Λάντρι έλεγε αυναρτησίες. Η Γιουρίκα στ' αλήθεια ένιωθε πράγματα, όπως... ενόχληση που είχε σπαταλήσει άλλη μια ώρα από τη ζωή της σε ένα ακόμα άχαρο γραφείο ψυχοθεραπεύτριας.

Υπήρχαν κι άλλα πράγματα: Μεγάλη τρομάρα όποτε διέσχιζε με το αμάξι έστω και το μικρότερο γεφυράκι. Αποκαρδιωτική θλίψη όταν ξάπλωνε άυπνη στο κρεβάτι. Ένα βάρος στα κόκαλά της κάθε πρωί που χτυπούσε το ξυπνητήρι της. Ντροπή που εκείνη είχε επιζήσει, ενώ η Νταϊάνα όχι. Μένος επειδή κάτι τόσο παράλογο της είχε στερήσει τη μητέρα της.

Ματαιότητα στο να ζητά εκδίκηση από ένα κύμα.

Αναπόφευκτα, όταν επέτρεπε στον εαυτό της να ακολουθήσει τις θλιβερές περιπλανήσεις του νου της, η Γιουρίκα κατέληγε στη ματαιότητα. Το ανώφελο την ενοχλούσε. Έτσι, άλλαξε πορεία, επικεντρώθηκε σε πράγματα που μπορούσε να

ελέγξει – όπως να γυρίσει στην αυλή του σχολείου και στην απόφαση που την περιέμενε.

Ούτε καν η Κατ δεν ήξερε ότι μπορεί να εμφανιζόταν σήμερα. Η διαδρομή των επτάμισι μιλίων ήταν το αγαπημένο αγώνισμα δρόμου της Γιουρίκα. Οι συμπαίκτριές της γκρίνιαζαν και βαρυγχομούσαν, αλλά για εκείνη η βύθιση στην υπνωτική ζώνη ενός δρόμου αντοχής ήταν αναζωογονητική. Ένα απειροελάχιστο κομμάτι της ήθελε να αναμετρηθεί με τα παιδιά του Μάνορ, και αυτό το απειροελάχιστο κομμάτι ήταν πολύ, ό,τι περισσότερο είχε επιθυμήσει τους τελευταίους μήνες πέρα από το να κοιμάται.

Δε θα έδινε ποτέ αυτή την ικανοποίηση στη Λάντρι, αλλά η Γιουρίκα πράγματι ένιωθε τελείως παρεξηγημένο άτομο. Ο κόσμος δεν ήξερε τι να κάνει με μια πεθαμένη μάνα, πόσο μάλλον με τη ζωντανή κόρη της με τις αυτοκτονικές τάσεις. Τα μηχανικά χτυπήματά τους στην πλάτη και τα απαλά σφιξιμάτά τους στον ώμο τρέλαιναν τη Γιουρίκα. Της φαινόταν αδιανόητη η αναισθησία που έπρεπε να έχει κάποιος για να πει σε έναν άλλον: «Ο Θεός θα ήθελε να πάρει κοντά του τη μητέρα σου» ή «Αυτό μπορεί να σε κάνει καλύτερο άνθρωπο».

Μια κλίκα κοριτσιών στο σχολείο που στο παρελθόν δεν της έδιναν σημασία πέρασαν από το γραμματοκιβώτιό της αφού πέθανε η Νταϊάνα και της άφησαν ένα βραχιολάκι φιλίας με σταυρουδάκια. Στην αρχή, όταν η Γιουρίκα έπεσε πάνω τους στην πόλη με γυμνό τον καρπό της, απέφυγε το βλέμμα τους. Αλλά μετά την απόπειρα αυτοκτονίας της, δεν υπήρχε πρόβλημα πια. Τα κορίτσια απέστρεφαν πρώτα τη ματιά τους. Η λύτωση είχε και τα όριά της.

Ακόμα και η Κατ μόλις πρόσφατα έπαψε να αναστατώνεται όποτε την έβλεπε. Φυσούσε τη μύτη της, γελούσε κι έλεγε: «Εδώ εγώ, που δε συμπαθώ τη μητέρα μου, και θα το 'χανα τελείως εάν την έχανα».

Η Γιουρίκα *το είχε χάσει* τελείως. Όμως, επειδή δεν κατέρρευσε παραδομένη στα αναφιλητά, δεν όρμησε στις αγκαλιές όσων επιχειρούσαν να την αγκαλιάσουν ή δε σκεπάστηκε ολόκληρη με χειροποίητα βραχιολάκια, ο κόσμος πίστευε ότι δε θρηνούσε;

Θρηνούσε κάθε μέρα, όλη την ώρα, με κάθε μόριο του κορμού της.

Θα κατάφερες να βρεις την έξοδο ακόμα κι από μια αλεπότρυπα στη Σιβηρία, κορίτσι μου. Η φωνή της Νταϊάνα την πλημμύρισε καθώς προσπερνούσε το λευκό φρεσκοβαμμένο ψαρομάγαζο του Χέμπερτ και έστριβε αριστερά στον χαλικόστρωτο δρόμο, πλαισιωμένο από ψηλούς βλαστούς ζαχαροκάλαμων. Το τοπίο δεξιά κι αριστερά, στα τρία μίλια μεταξύ της Νιου Ιμπέρια και του Λαφαγιέτ, ήταν πανέμορφο: πελώριες, ολοζώντανες βελανιδιές να λαξεύουν τον καταγάλανο ουρανό, ψηλά λιβάδια στεφανωμένα με αγριολίτσες την άνοιξη, ένα ξέμπαρκο προκάτ με επίπεδη οροφή, στερεωμένο σε πασσάλους, γύρω στα πεντακόσια μέτρα από τον δρόμο. Η Νταϊάνα λάτρευε αυτό το κομμάτι της διαδρομής για το Λαφαγιέτ. Το αποκαλούσε: «η τελευταία λωρίδα υπαίθρου πριν από τον πολιτισμό».

Η Γιουρίκα είχε να βρεθεί σ' αυτή την περιοχή από πριν από τον θάνατο της μητέρας της. Είχε στρίψει εδώ τόσο ανέμελα, χωρίς να σκεφτεί ότι θα την πονούσε, αλλά εντελώς αναπάντεχα δεν μπορούσε να ανασάνει. Κάθε μέρα κάποιος καινούργιος πόνος την έβρισκε, τη μαχαίρωνε, θαρρείς και η οδύνη ήταν η αλεπότρυπα από την οποία δε θα έβρισκε την έξοδο μέχρι να πεθάνει.

Λίγο έλειψε να σταματήσει το αμάξι για να βγει έξω και να το βάλει στα πόδια. Όταν έτρεχε, δε σκεφτόταν. Το μυαλό της καθάριζε, τα κλαδιά των βελανιδιών την αγκάλιαζαν και μετατρέπóταν ολόκληρη σε πέλματα που σφυροκοπούσαν, πόδια που έκαιγαν, καρδιά που χτυπούσε, μπράτσα που ανεβοκα-

τέβαιναν ρυθμικά σαν αντλίες, γινόταν ένα με τα μονοπάτια.

Συλλογίστηκε την αθλητική αναμέτρηση. Πιθανόν να κατάφερε να διοχετεύσει την απόγνωση σε κάτι ωφέλιμο. Μακάρι να προλάβαινε να γυρίσει στο σχολείο εγκαίρως...

Την προηγούμενη εβδομάδα, ο τελευταίος από τους βαριούς γύψους που αναγκαζόταν να φοράει στους διαλυμένους καρπούς της (ο δεξιός είχε τόσο σοβαρό σπάσιμο ώστε ο γύψος είχε ρυθμιστεί άλλες τρεις φορές) αφαιρέθηκε επιτέλους. Απεχθανόταν τον αναθεματισμένο γύψο και ανυπομονούσε να τον ξεφορτωθεί. Ωστόσο, την περασμένη εβδομάδα, όταν ο ορθοπεδικός τον πέταξε στα σκουπίδια και αποφάνθηκε ότι είχε θεραπευτεί, της ακούστηκε σαν αστείο.

Καθώς η Γιουρίκα φρέναρε σε μια διασταύρωση με στοπ και στις τέσσερις κατευθύνσεις στον άδειο δρόμο, κλαδιά από δάφνες σχημάτιζαν τόξο πάνω από την ηλιοροφή. Ανέβασε το πράσινο μανίκι του σχολικού σακακιού της. Γύρισε τον δεξιό καρπό της μπρος πίσω μερικές φορές, μελετώντας το κάτω μέρος του μπράτσου της. Το δέρμα ήταν χλωμό σαν πέταλο μανόλιας. Η περιφέρεια του δεξιού μπράτσου της έμοιαζε να έχει συρρικνωθεί στο μισό σε σύγκριση με το αριστερό. Ήταν πολύ αλλόκοτο. Την έκανε να ντρέπεται. Ύστερα καταντράπηκε με την ντροπή της. Αυτή ήταν ζωντανή, ενώ η μητέρα της όχι...

Λάστιχα έτριξαν πίσω της. Ένα δυνατό γκουπ έκανε τα χείλη της να ανοίξουν σε ένα επιφώνημα σοκ καθώς η Μάγδα τραντάχτηκε. Το πόδι της πάτησε με δύναμη το φρένο. Ο αερόσακος άνοιξε διάπλατα σαν τσούχτρα. Το σκληρό ύφασμα έτσουξε τα μάγουλα και τη μύτη της. Το κεφάλι της κοπάνησε πίσω στο προσκέφαλο. Άφησε μια πνιχτή κραυγή καθώς ο αέρας βγήκε μεμιάς μέσα από τα πνευμόνια της και κάθε μυς του κορμιού της σφίχτηκε. Η φασαρία από μέταλλο που συνθλίβεται έκανε τη μουσική στο στέρεο να ακούγεται απόκοσμα αλλιώς. Η Γιουρίκα έδωσε προσοχή για

μια στιγμή, ακούγοντας τον στίχο «ποτέ δεν είναι δίκαιο» προτού συνειδητοποιήσει ότι την είχαν τρακάρει.

Με μάτια ολάνοιχτα τινάχτηκε προς το χερούλι της πόρτας, ξεχνώντας ότι φορούσε τη ζώνη της ακόμα. Όταν άφησε το πόδι της από το φρένο, το αμάξι τσουύλησε εμπρός, ώσπου σήκωσε το χειρόφρενο και έσβησε τη μηχανή. Τα χέρια της παράδερναν κάτω από τον αερόσακο που ξεφούσκωνε. Ήθελε απελπισμένα να ελευθερωθεί.

Μια σκιά έπεσε πάνω στο κορμί της, δίνοντάς της την πιο αλλόκοτη αίσθηση déjà vu. Κάποιος βρισκόταν έξω από το αυτοκίνητο και κοίταζε μέσα.

Η Γιουρίκα σήκωσε το βλέμμα της ψηλά...

«Εσύ», ψιθύρισε άθελά της.

Ποτέ της δεν είχε δει το αγόρι. Η επιδερμίδα του ήταν χλωμή όπως το χέρι της που μόλις είχε ελευθερωθεί από τον γύψο, όμως, τα μάτια του ήταν τριγκουάζ σαν τον ωκεανό στο Μαϊάμι, και αυτό την έκανε να σκεφτεί την Νταϊάνα. Διαίσθανθηκε θλίψη στα βάθη τους, σαν σκιές μέσα στη θάλασσα. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά, όχι πολύ κοντά, ελαφρώς κυματιστά στην κορυφή. Κατάλαβε ότι αρκετοί μύες κρύβονταν κάτω από το λευκό πουκάμισό του. Ίσια μύτη, τετράγωνο πηγούνι, γεμάτα χείλη – το παλικάρι ήταν φτυστός ο Πολ Νιούμαν στην αγαπημένη ταινία της Νταϊάνα, *Άγριος σαν θύελλα*, μόνο που ήταν πολύ ωχρός.

«Θα μπορούσες να με βοηθήσεις!» άκουσε τον εαυτό της να κραυγάζει στον άγνωστο. Ήταν με διαφορά ο πιο καυτός κούκλος στον οποίο είχε φωνάξει ποτέ. Μάλλον θα ήταν και ο πιο καυτός γκόμενος που είχε δει ποτέ. Η κραυγή της τον έκανε να αναπηδήσει και να πιάσει την ανοιχτή πόρτα, τη στιγμή που τα δάχτυλά της βρήκαν τη ζώνη ασφαλείας. Η Γιουρίκα κατρακύλησε άχαρα έξω από το αμάξι και προσγειώθηκε καταμεσής του σκονισμένου δρόμου στα τέσσερα. Άφησε ένα βογκητό. Η μύτη και τα μάγουλά της έτσουζαν

από το κάψιμο του αερόσακου. Ο δεξιός καρπός της πόνεσε.

Το αγόρι έσκυψε για να τη βοηθήσει. Τα μάτια του ήταν εκστατικά γαλανά.

«Καλά, άσ' το». Η Γιουρίκα σηκώθηκε και τίναξε τη σκόνη από τη φούστα της. Έστριψε δεξιά αριστερά τον αυχένα της, ο οποίος την πονούσε, μολονότι αυτό δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με την κατάστασή της μετά το άλλο ατύχημα. Το βλέμμα της καρφώθηκε στο λευκό φορτηγάκι που την είχε χτυπήσει. Κοίταξε το παλικάρι.

«Καλά, είσαι τελειώς στην κοσμάρα σου;» του φώναξε. «Δεν είδες το στοπ;»

«Με συγχωρείς». Η φωνή του ήταν απαλή και γλυκιά. Η Γιουρίκα δεν ήταν σίγουρη ότι ακουγόταν μετανιωμένος.

«Προσπάθησες τουλάχιστον να φρενάρεις;»

«Δεν είδα...»

«Δεν είδες το μεγάλο κόκκινο τζιπ ακριβώς μπροστά σου;» Έφερε μια βόλτα τη Μάγδα για να την επιθεωρήσει. Μόλις συνειδητοποίησε το μέγεθος της ζημιάς βλαστήμησε τόσο δυνατά που θα μπορούσε να την ακούσει όλη η επαρχία.

Το πίσω μέρος ήταν σαν ακορντεόν, βουλιαγμένο μέχρι το πίσω κάθισμα, όπου ήταν σφηνωμένη η πινακίδα της. Το πίσω παράθυρο ήταν σπασμένο. Θραύσματα κρέμονταν περιμετρικά σαν άσχημοι παγοκρύσταλλοι. Τα πίσω λάστιχα είχαν συστραφεί πλαγίως.

Η Γιουρίκα πήρε μια ανάσα καθώς θυμήθηκε ότι το αυτοκίνητο αντικατόπτριζε το σύμβολο κύρους της Ρόντα, δεν ήταν κάτι που η ίδια αγαπούσε. Η Μάγδα είχε πάθει γερό στραπάτσο αναμφίβολα. Τι θα έκανε τώρα;

Μισή ώρα μέχρι τον αγώνα. Απόσταση δέκα μιλίων ακόμα μέχρι το σχολείο. Αν δεν εμφανιζόταν, η προπονήτρια θα συμπεραине ότι η Γιουρίκα αποσύρθηκε.

«Χρειάζομαι τα στοιχεία της ασφαλιστικής σου», είπε θυμωμένα, αφού θυμήθηκε επιτέλους τις συμβουλές που ο μπα-

μπάς ακούραστα της επαναλάμβανε μήνες προτού πάρει το δίπλωμά της.

«Ασφαλιστική;» Το αγόρι κούνησε το κεφάλι του και ανασήκωσε τους ώμους του.

Η Γιουρίκα κλότσησε ένα λάστιχο στο φορτηγάκι του. Ήταν παλιό, πιθανότατα των αρχών της δεκαετίας του '80, και ίσως να το έβρισκε κουλ αν δεν είχε στραπατσάρει το δικό της αμάξι. Το καπό του είχε ανοίξει, αλλά το φορτηγάκι δεν είχε την παραμικρή γρατζουνιά.

«Μιλάμε, δεν το πιστεύω!» Η Γιουρίκα αγριοκοίταξε το αγόρι. «Το αμάξι σου δεν έπαθε καμία ζημιά!»

«Τι περίμενες; Είναι Chevrolet», απάντησε το αγόρι με προσποιητή προφορά του βάλτου, αντιγράφοντας μια πέρα για πέρα ενοχλητική διαφήμιση για το φορτηγάκι η οποία προβαλλόταν στα παιδικά χρόνια της Γιουρίκα. Ήταν ένα ακόμα από τα πράγματα που έλεγε ο κόσμος χωρίς να σημαίνει τίποτα.

Αυτός έβγαλε ένα βεβιασμένο γελάκι και περιεργάστηκε το πρόσωπό της. Η Γιουρίκα ήξερε ότι γινόταν παντζάρι όποτε εξαγριωνόταν. Ο Μπρουκς το αποκαλούσε: «ξεσπάθωμα του βάλτου».

«Τι περίμενα;» Πλησίασε αρκετά το αγόρι. «Να σου πω τι περίμενα. Περίμενα να μπορώ να μπαίνω στο αυτοκίνητό μου χωρίς να απειλείται η ζωή μου. Περίμενα τους ανθρώπους στον δρόμο γύρω μου να έχουν μια στοιχειώδη γνώση οδηγικής συμπεριφοράς. Περίμενα ο τύπος που με τράκαρε από πίσω να μη μου πουλάει και πνεύμα από πάνω!»

Η Γιουρίκα είχε φέρει την καταιγίδα υπερβολικά κοντά, συνειδητοποιούσε τώρα. Τα κορμιά τους απείχαν ελάχιστα εκατοστά και αυτή είχε μόνο να γείρει πίσω τον αυχένα της –κίνηση που την πόνεσε– για να τον κοιτάξει βαθιά μέσα στα καταγάλανα μάτια του. Ήταν δεκαπέντε πόντους ψηλότερος της, και αυτή ήταν ένα εβδομήντα τρία.

«Αλλά βλέπω τώρα ότι περιμένα υπερβολικά πολλά. Ούτε ασφάλεια δεν έχεις, βλαμμένε!»

Εξακολουθούσαν να στέκονται πάρα πολύ κοντά, μόνο και μόνο επειδή η Γιουρίκα ήταν σίγουρη ότι το παλικάρι θα οπισθοχωρούσε. Όμως, αυτός δεν υποχώρησε σπιθαμή. Η ανάσα του γαργάλησε το μέτωπό της. Έκλινε το κεφάλι του στο πλάι, παρατηρώντας τη στενά, μελετώντας την πιο εντατικά από όσο αυτή διάβαζε για τα διαγωνίσματα. Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του λίγες φορές, και τότε, πολύ αργά, χαμογέλασε.

Καθώς το χαμόγελο πλάταινε στην όψη του, κάτι φτερούγιζε στα σωθικά της. Παρά τη θέλησή της, λαχτάρησε να χαμογελάσει κι εκείνη με τη σειρά της. Δεν έβγαζε καθόλου νόημα. Αυτός της χαμογελούσε σαν να ήταν φίλοι από παλιά, όπως θα αντάλασσαν χαμόγελα η ίδια και ο Μπρουκς αν τύχαινε να τρακάρει ο ένας τον άλλον. Αλλά η Γιουρίκα και ο τύπος ήταν παντελώς άγνωστοι. Κι όμως, όταν πια το πλατύ χαμόγελό του έγινε ένα απαλό, οικείο γελάκι, οι άκρες των χειλιών της σηκώθηκαν προς τα πάνω.

«Μπορείς να μου πεις γιατί χαμογελάς;» Σκόπευε να τον μαλώσει, αλλά της βγήκε σαν γελάκι, γεγονός που αρχικά την ξάφνιασε κι ύστερα την εξαγρίωσε. Γύρισε από την άλλη μεριά. «Ξέχνα το! Μη μιλάς. Η μητριά μου θα με σκοτώσει».

«Μα δεν ήταν δικό σου φταίξιμο». Το αγόρι χαμογελούσε σαν να είχε μόλις κερδίσει το Βραβείο Νόμπελ για τους Ρέντενκς*. «Δεν πήγαινες γυρεύοντας».

«Κανείς δεν πάει γυρεύοντας», μουρμούρισε εκείνη.

---

* Όρος που χαρακτηρίζει τους φτωχούς, αμόρφωτους, λευκούς αγρότες, κυρίως από τις νέτιες πολιτείες των ΗΠΑ. Σε ελεύθερη απόδοση Redneck=Κοκκινολαίμης. Ο όρος δημιουργήθηκε αρχικά για να περιγράψει τους αγρότες, που είχαν κόκκινο λαϊμό και σβέγκο από την πολύωρη εργασία κάτω από τον ήλιο στα χωράφια. (Σ.τ.Μ.)

«Εσύ σταμάτησες κανονικά στο στοπ. Εγώ έπεσα πάνω σου. Η μητριά σου θα καταλάβει».

«Προφανώς δεν είχες τη χαρά να γνωρίζεις τη Ρόντα».

«Πες της ότι θα αναλάβω τις ζημιές στο αμάξι σου».

Η Γιουρίκα τον αγνόησε, προχωρώντας προς το τζιπ για να πάρει το σακιδίο της και να βγάλει το κινητό της από τη θήκη στο ταμπλό. Θα καλούσε τον πατέρα της πρώτα. Πάτησε το πλήκτρο δύο ταχείας κλήσης. Ο αριθμός ταχείας κλήσης ένα καλούσε ακόμα στο κινητό της Νταϊάνα. Η Γιουρίκα δεν έβρισκε το κουράγιο να το αλλάξει.

Καμία έκπληξη – το κινητό του μπαμπά χτυπούσε χωρίς απόκριση. Μετά τη λήξη της μεσημεριανής βάρδιας, προτού φύγει από το εστιατόριο, ο πατέρας της έπρεπε να καθαρίσει γύρω στον ενάμισι τόνο βρασμένων θαλασσινών, άρα τα χέρια του θα ήταν σίγουρα γεμάτα γαριδοκεραίες.

«Σου υπόσχομαι», έλεγε από μακριά το αγόρι, «δε θα υπάρξει πρόβλημα. Θα επανορθώσω. Άκου, το όνομά μου είναι...»

«Σσς!» Η Γιουρίκα σήκωσε το χέρι της και έσπευσε να απομακρυνθεί περισσότερο, για να σταθεί στο τέρμα του χωραφιού με τα ζαχαροκάλαμα. «Με έχασες στην ατάκα με το Chevrolet».

«Λυπάμαι». Την ακολούθησε και τα παπούτσια του έτριξαν πάνω στα παχιά κοτσάνια ζαχαροκάλαμων δίπλα στον δρόμο. «Άσε με να σου εξηγήσω...»

Η Γιουρίκα ανέτρεξε στη λίστα επαφών για να βρει το κινητό της Ρόντα. Σπανιότατα καλούσε τη σύζυγο του μπαμπά, μα τώρα δεν είχε άλλη επιλογή. Το τηλέφωνο χτύπησε έξι φορές προτού γυρίσει σε τηλεφωνητή με ένα ατέλειωτο ηχογραφημένο μήνυμα. «Η μία και μοναδική φορά που θέλω να το σηκώσει!»

Κάλεσε τον πατέρα της ξανά και ξανά. Τηλεφώνησε στη Ρόντα άλλες δύο φορές προτού φυλάξει το κινητό στην τσέπη της. Παρακολούθησε τον ήλιο να βυθίζεται στις κορυφές των δέντρων. Οι συμπαίκτριές της θα είχαν ντυθεί για τον αγώνα τώρα. Η προπονήτρια θα όργωνε με το βλέμμα της το

πάρκινγκ αναζητώντας το αυτοκίνητο της Γιουρίκα. Ο δεξιός καρπός της την πονούσε ακόμα. Έκλεισε τα μάτια της καθώς κράτησε σφιχτά τον καρπό της πάνω στο στήθος. Ήταν παγιδευμένη. Άρχισε να τρέμει.

Βρες την έξοδο από την αλεπότρουπα, κορίτσι μου.

Η φωνή της Νταϊάνα ακούστηκε τόσο κοντά, ώστε μια αιφνίδια ζάλη κατέλαβε τη Γιουρίκα. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν, ενώ κάτι την έκαιγε στο πίσω μέρος του λαιμού της. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια της, το αγόρι στεκόταν ακριβώς μπροστά της. Την κοίταζε με άδολη έγνοια, όπως ακριβώς παρατηρούσε και η ίδια τα δίδυμα όταν κάποιο ήταν πολύ άρρωστο.

«Μη», είπε απαλά το αγόρι.

«Τι μη;» Η φωνή της έσπασε καθώς απροειδοποίητα δάκρυα μαζεύτηκαν στις γωνίες των ματιών της. Της ήταν ξένα, θόλωναν την άψογη όρασή της.

Ο ουρανός μπουμπούνισε, αντηχώντας στα σπλάχνα της όπως έκαναν οι σφοδρότερες καταιγίδες. Μαύρα σύννεφα κυλούσαν πάνω από τα δέντρα, σφραγίζοντας τον ουρανό με μια γκριζοπράσινη καταιγίδα. Η Γιουρίκα προετοιμάστηκε ψυχολογικά για βαρβάρη νεροποντή.

Ένα δάκρυ κύλησε από τη γωνία του αριστερού ματιού της και θα έτρεχε στο μάγουλό της. Αλλά προτού γίνει αυτό...

Το αγόρι σήκωσε τον δείκτη του χεριού του, ύψωσε το μπράτσο του και έπιασε το δάκρυ στο ακροδάχτυλό του. Πολύ αργά, θαρρείς και κρατούσε κάτι ανεκτίμητης αξίας, μετέφερε την αλμυρή σταλίδα μακριά από τη Γιουρίκα, προς το δικό του πρόσωπο. Την πίεσε μέσα στη γωνία του δεξιού ματιού του. Έπειτα ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα και η σταλίδα χάθηκε.

«Πάει», της ψιθύρισε. «Τέρμα τα δάκρυα».

ΠΟΤΕ ΜΑ ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΚΛΑΨΕΙΣ...

Η μητέρα της Γιουρίκα δίδαξε στην κόρη της αυτό τον κανόνα πριν από πολλά χρόνια. Όμως, τώρα έχει φύγει από τη ζωή και όπου πάει η Γιουρίκα βρίσκεται κι εκείνος: ο Άντερ, το ψηλό, ξανθό, χλωμό αγόρι που γνωρίζει πράγματα που δε θα 'πρεπε, που την προειδοποιεί ότι η ζωή της βρίσκεται σε κίνδυνο, που τη φέρνει στα πρόθυρα των δακρύων, έτσι όπως δεν την έχει φέρει ποτέ κανείς.

Ωστόσο, ο Άντερ δε γνωρίζει το σκοτεινότερο μυστικό της: από τότε που πνίγηκε η μητέρα της σε ένα περιεργό δυστύχημα, η Γιουρίκα εύχεται να ήταν κι αυτή νεκρή. Για ελάχιστα πράγματα νοιάζεται στη ζωή: για τον κολλητό της, τον Μπρουκς, και για μια αλλόκοτη κληρονομιά – ένα γράμμα, ένα μενταγιόν, ένα μυστηριώδες πέτρωμα κι ένα παμπάλαιο, ακατανόητο βιβλίο που μιλάει για μια κοπέλα η οποία πληγώθηκε στον έρωτα και τα αστεϊρευτα δάκρυά της βύθισαν μια ολόκληρη ήπειρο. Η Γιουρίκα θα ανακαλύψει ότι δεν πρόκειται για μύθο, ότι ο Άντερ μπορεί να λέει την αλήθεια και... ότι η ζωή της κρύβει πολύ πιο σκοτεινά, υποθάλασσια ρεύματα απ' ό,τι είχε φανταστεί ποτέ.

Το πρώτο μέρος μιας συναρπαστικής τριλογίας που τα έχει όλα: απόλοτο έρωτα, εφιαλτικά μυστικά και σκότεινή μαγεία... ένα σύμπαν όπου όλα όσα αγαπάς μπορεί να παρασυρθούν στον βυθό του ωκεανού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0557-5

9 786180 105575

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13792

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η